
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

2TA5_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Akbal Süalp, Zeynep Tül. 2021. "2ta5_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13498644.v1>.

Sağlık olsun. Her şeyin, gerçekten, hele hele özellikle şu dönemde sağlığın çok çok daha önemli olduğunu hep biliyorduk zaten de ama yaşadığımız koşullar bize daha daha önemli olduğunu hissettirdi diyelim yani.

Şimdi şöyle, biz aslen Maraş Pazarcıklıyız. Pazarcık'da babam çiftçilikle uğraşan bir insandı. Ben 1964'te Gaziantep'te dünyaya gelmişim. Hani babam eğitime başlayan çocukları, Gaziantep'te bir evimiz oluyordu, köyde bir evimiz oluyordu. Babam çiftçi olduğu için gidip geliyordu yani bu şey arasında. Mesela kışı biz Gaziantep'te geçiyoruz, yazı işte hani işi dolayısıyla babamın, köye gidiyorduk.

Ben, 1964'te şubat ayında dünyaya gelmişim, Gaziantep'te dünyaya gelmişim. Yani ilkokul benim köyde geçti. Köyde tamamladım ilkokul 5. sınıfa kadar. Daha sonraki süreçte, dediğim gibi işte Gaziantep'te orta okula başladım. Ortaokul ve lise dönemim Gaziantep'te geçti, ama liseyi bitiremedim. O 80 İhtilali, kargaşası öncesinde ben, ortaokul ve lise dönemiymi ben o. Yani o dönemde çok böyle hani eğitimin baltalandığı yine bu süreçteki gibi bir dönemdi. Çok böyle ileri bir şeye ulaştıramadık yani.

85'te evlilik hayatına başladım. Çalışma hayatım daha önce olmadı. Hani bekarlık döneminde. Eşim askerdi. Dolayısıyla hep illeri gezdik biz, bir 15 yıl. Çocuklarım, iki tane çocuğum var, bir oğlum bir kızım var. O süreç içerisinde İstanbul'da görev yaparken kızım dünyaya geldi, Tekirdağ'da görev yaparken oğlum dünyaya geldi. Daha sonra eşim görevi sebepli nedenlerle bırakmak durumunda kaldı. Biz kendi memleketimize döndük. Bir oğlum bir kızım vardı işte o dönemler. Kızım 11 yaşındaydı, oğlum bebeydi henüz Antep'e geldiğimizde. Antep bizim memleketimiz, ikinci memleketimiz diyeyim yani. Burada doğdum, büyüdüm çünkü. Benim için asıl hayat aslında ondan sonra başladı. Hani o hani derler ya pembe bulutlar. Hani o gençliğin de verdiği şeyle çok anlamıyorsunuz, işte sosyal etkinlikleriniz oluyor. Ya ben, sosyal yaşamım çok dolu dolu geçti. Bekârlığımda da ve evliliğin ilk dönemlerinde de.

İşte askeri ortamları biliyorsunuz, böyle işte sosyal iletişimler, işte yardım faaliyetleri falan hep onların içerisinde kesintisiz bulundum. Yani nerede bir şey varsa, aktivite, ben hep orada olmaya çalışırdım. Çünkü seviyorum böyle şeyleri yani. 33 yaşındaydım, Gaziantep'e geldik, eşim görevi bırakmak durumunda kaldı, bazı sebeplerden dolayı, hayat benim için o zaman başladı. Yani asıl hayat o zaman başladı bana. Hayatın hani 33 yaşında, pembe bulutların üzerinde indim mi diyeyim. Hani çok pembe de değilse de yani bir yaşadığımız ortama göre pembe diyelim.

Çalışma hayatına ben ondan sonra başladım asıl. Yani odur budur daha hala çalışıyorum. O süreçte evliliğim bozuldu. Yani dediğim gibi huzursuzluklar başladı. E tabii eşimin bazı bunalımlı dönemleri oldu, onu mesela ben kaldıramadım falan yani evliliğim bozuldu. 18 yıldır çocuklarımla bir yaşam mücadelesi diyeyim, ayakta durma mücadelesi. Çocuklarım, üniversite okuttum. Kendi çapımda, olabildiğince, gelebildikleri yere kadar gerekli mücadeleyi verdiğimi düşünüyorum en azından. Yaşam böyle, getirdikleriyle, götürdükleriyle...

Köyümüz okuma meyli olan bir köydü. Çok böyle hani bildiğimiz böyle sosyal yaşamdan mahrum bir köy değildi. Yani kendi çapında eğitime çok önem veren bir köydü. Yani bu da biz, biz de onların bir parçasıyız. Yani aile, baba benim iki evliydi. Yani iki eşli diyeyim ben. Ben küçük eşin çocuğuyduk. Biz çocuklar bir arada büyüdük. 12 kardeşlik altı erkek, altı kız. Ama babam hepsine yetmeye çalışıyordu. Yetemese de yetmeye çalışıyordu. Baba sevgisi, anne sevgisi dolu dolu aldık diyebilirim. O konuda bir mahrumiyetim, yaşamadık. Babamın şuna gerçekten şu an saygı ve gıptayla da anıyorum. Çocuklarına gerekli, bak... kendi imkanları dahilinde, gerekli hayata dair şeyleri vermeye çalıştı. Okumak isteyeniyi okutmak istedi, işte meslek yapmak isteyeniyi mesleğe. Babamın en güzel özelliği kadınlara olan önemsemesi. Yani altı erkek, altı kızdık ama kadınların önemsenmesi gerektiğini hep vurgulardı. Mesela eğitimi erkeklerden daha çok kadınların okuması gerektiğini vurgulardı. Çünkü kadın hayata, erkeğe nazaran fiziksel durumlardan dolayı daha zor tutunan bir ne... Şey olarak yani biz bunu baba da dolu dolu yaşadık. Onun mahrumiyetini yaşamadık biz yani. Bizim toplum biraz daha farklı, daha böyle şey...

Şimdi köyün o dönemdeki şeye pamuk, pamuk ekiliyordu. Kuru buğdaydı. Biber ekilirdi. Pancar çoğunluktaydı, şeker pancarı çoğunluktaydı. Yani rövanşta olan kuru mahsulden ziyade daha çok sulu. Çünkü baraj bölgesi şeyi olduğu için bizim oralar, sulu arazileri vardır. Her tarlanın başında mutlaka bir baraj kanalı geçer. İstisnasız yani. Sulu bir yerdir. Pamuk ve pancardı. Bizde daha çok yani. Ben çok yaşamadım o tarımsal durumu. Çünkü şehirle bağlantılı olduğumuz için hep babam mesela hep şey derdi işte "siz okulunuza bakın, siz buraya bakmayın" gibi. Yani şimdi ama yok o. Pamuk zaten yok, şeker pancarı da yok. Sonuç itibarıyla 12 kardeş biz bir arada büyüdük. Annelerin çekişmesinden tabii ki nasibimizi almışsınız doğal olarak. Ama bunu annem çok hissettirmezdi. "Bu büyüklerin sorunu" derdi. Yani ben çok hissetmedim ama ablam mesela diyor, ben hani eksiklikleri, oradaki işte o iki aile çekişmesi ya da işte annelerin çekişmesinden, o biraz psikolojik olarak çok etkilenmişti yani. Ben, belki de hani şehirle, okulla ilgili olduğum için belki ben o tarafı görmüyor olabilirdim yani o dönem içerisinde. Bunu da baba ve annenin rolüne bağlıyorum yani. Bizi dahil etmezlerdi, hissettirmemeye özen gösterirlerdi.

Daha çok anne, benim anne. Mesela diğer eşin çocukların da yani abilerim mesela, okumak isteyenler de annenin yanında kalıyor, benim annemin yanında kalıyorlardı. Yani daha çok annem yani. Biz bir arada derken aynı evde bir arada değildik. Ayrı evlerde, ama aynı sofrada beraberdik. Yani herkesin kendine ait bir evi vardı zaten. Öyle yani.

Köy, köyde işte mesela o dönemde toprak evler vardı. Mesela ayrı ayrı evler, haneler diyelim, ayrı haneler yani. Öyle.

Yani üniversiteyi okuyan en küçük vardı. Yani onunla lise, lise terk, ortaokul terk o şekilde. E babamın şimdi biraz şeye de tabii insan gücüne de ihtiyacı olduğu için babamın yanında kalan abilerim de vardı. Üç abiyi, üç erkek olanı kaybettik zaten. Onlar şimdi burada da değiller yani bir tanesi burada, bir tanesi yine köye yerleşti, bir tanesi İsviçre'de. Tabii herkes hayatın yolunu aldı. Yani lise ve ortaokul diyelim, yani tamamlamamış oldular yani eğitimlerini de çok.

Şimdi bizim okul dediğim gibi o sağ-sol çatışması ortamında geçti. O ben o 80'e kadar ortaokuldum zaten. O dönemde bile düşünün, ben çok hissetmişim. Çünkü hani hep sınıflar terk ediliyor, işte nedir o? Mitingler yapılır, işte derslere ara veriliyor, işte öğretmenlerimiz öldürülüyordu, işte yani o kargaşa içerisindeydik. Yani o dönemi siyaset ve bu Türkiye o sağ-sol davasındaki kargaşayla hissettik biz. Ama daha sonraki gençlik ve buluş döneminde benim sosyal aktivitelerim çoktu, folklor gibi falan böyle şeylerim vardı yani. Biraz ben dolu dolu yaşadım aslında. 20'li yaşlarda da zaten evlendik. 20 yaşına kadar ne olabilir?

Yani 21 yaşındaydım ben, anne oldum. Yani çok erken sayılır aslında şu döneme göre, erken sayılır. Ondan sonra evlilik hayatı, işte öyle. Dediğim gibi 33 yaşında Gaziantep'e dönüp de hani memlekettir, tabii ki doğal olarak meslekten ayrılınca eşim buraya geldik. Burada tam hayatın o sert yüzüyle karşı karşıya kaldım. İşte o şeyin getirdiği eksikler yani, inanır mısınız ben bir şey desem, belki böyle herkes gülüyor yani, ben eşimi 18 yılından sonra tanımaya başladım. Memlekete geldikten sonra tanımaya başladım. Hani böyle bir standart yaşamınız vardır, onun üzerine bir ray oturtturmuşsunuzdur, işte raylara, treylere oturtturmuşsunuzdur, işte lokomotif çekip gidiyor. Ama mesela bazı sıkıntılarla karşı karşıya kaldığımız zaman insanlar onun neresinde olacaklar? O sıkıntıyı ne kadar göğüsleyecekler? Hani ne kadar bir birliktelik sağlayıp da o evlilik çatısı altında ileriye taşıyabileceksin? Önemli diye düşünüyorum bu noktada. Biz o noktada ayrıştık. Birbirimize şey, yani ben omuz verdikçe hep ben baktım ki yük benim üzerime doğru eğilip eğilip duruyor yani. Sonra da bir baktım ki üstüme yıkılmış, kalmış yani. E o zaman? Yani şiddet, fiziksel şiddet ve psikolojik şiddet, e tabii kendisinin bir meslek hayatı var, onu kaybetmiş,

onun getirdiği sıkıntılar hani yetkileri elinden alınmış ya da ne bileyim işte ona maruz kalmış diyelim. E şimdi o süreçte e hep böyle işte doğru, işte sen nasıl olsa her şeyi kaldırırsın pozisyonuna düştü yani her şey. O zaman da gitmedi, yürümedi yani. Ben bitirmek zorunda kaldım, tek taraflı. Ondan sonra hayatı tek başıma göğüslemeye çalıştım falan. İşte öyle.

Evet, Kars'ta iki yıl kaldık. Kars'ta iki yıl kaldık. İlk İstanbul'a evlendim ben. İstanbul'da iki yıl kaldık, 3. Levent'te oturduk. Lojman hayatımız orada başladı bizim. Kars'ta devam etti, zorunlu olarak zaten sivilde oturmak bizim çünkü ücra bir şeydi, taburun uzantısı köyde bir bölüktü yani. Rusya'nın Doğu kapı sınırına yakın bir ilçenin köyündeydik yani. İki yıl orada geçti. Orada ya elimizden geldiği oranlarda işte çaylar, kermesler düzenleyerek, o köydeki şehir bile görmemiş o çocuklarımıza işte şey, giyim, kırtasiye, vesaire işte çay ve kermeslerle onu temin ediyorduk. İşte orada beni mesela sorumlu kılıyorlardı. Mesela ben biraz böyle konuşkandım, yani insanlarla iletişimim çok şeydi, mesela ben köylülerle oturup kalkmayı çok seviyordum. Herkes birbiriyle oturuyordu. Tamam yani ben orada da kaçmıyordum tabii ki, ama, ama ben burada da bir topluluk var, burada bir halk var, en azından öğrenmem gereken bir kültürleri var gibi düşünüyordum yani. Onların içine gidiyordum, oturuyordum o sobalarının başında. Yani biz şeyde, askeriyede kazana tabii idik. Kazana tabii demek nedir? Alışveriş imkânı olmadığı için askerin istihkakkına tabisinizdir. Orada bana, atıyorum, örnek vereceğim bunu, bir kilo pırasa veriliyorsa o bir kilonun yarım kilosunu gittiğim eve götürürdüm, orada pişirir, bilmiyorlardır bile yani nasıl pişirilip nasıl yendiğini bile bilmiyorlardı. Ben mesela uygulamalı onlara şey yapıyordum, bir zaman paylaşıyorum, orada bıçkı-dikiş kursuna başladım. Bıçkı dikiş kurs aldım. Ertesi sene ben kurs verdim. Böyle bir süreç oldu. Orada da güzel, renkli zamanlarım geçti aslında. Halkla iç içe. Ben halka dokunmayı çok severim aslında. Farklı farklı kültürleri yaşamayı çok severim, insanlarla iletişime geçmeyi çok severim. Bunu hala hayatımda da yaparım. Hep böyle farklılıklar ararım yani, şey olarak. Olabildiğince böyle iyilik yapmayı seven bir insanım. Yani nasıl anlatayım? Hani mağduriyet yaşayan insanların yanında durmayı çok severim. Yani ona bir yardım eli uzatmayı. Yani kendimde mesela böyle çok sosyal anlamda da dolu dolu yaşadım. Ben aslında çok böyle mağduriyetler yaşamadım evleninceye kadar. Sonrası, işte ta ki 96 yılına kadar, yani birçok insanın diyeyim, siz de bürokrasinin içindesiniz, hep bürokrasinin içinde olmaya çalıştım. Ben orada bile farklı şeyleri görmek istiyordum. Mesela lojman hayatına, batıya geldikten sonra ben istemedim. Çünkü bir standart bir şey var, o standart üzerinde ilerliyorsun. İşte kim ne yapmış? Kim... Ben insanların özellerini sevmiyorum, insanların özelleriyle ilgilenmeyi de sevmiyorum. Yani bende de böyle bir tabiat var. Farklı şeyleri keşfetmeliyim, farklı şeyler yaşamalıyım gibi yani. Lojman hayatı batıda çıksa da ben istemem. Yani hep sivil halkın içerisindeydim. Yani o insanlarla iletişimde kalmak beni mutlu ediyordu.

Kars'tan sonra Tekirdağ, Malkara ilçesine gittik. Malkara ilçesine. Yedi yıl kaldım. Oğlum ora doğumlu. 94'te doğdu o da. Kızımın oğlanın arasında sekiz buçuk yaş var. Şeyden sonra, İskenderun'a geldik. Tekirdağ'dan sonra yedi yıldan sonra. İskenderun'dan sonra da eşim işte dediğim gibi birtakım sıkıntılardan dolayı ayrılmak durumunda kaldı. Ondan sonra memlekete geldik. Tabii doğal olarak memlekete yerleşmek durumunda kaldık. İşte benim için acı olaylar buradan sonra başladı. Acı olaylar derken hani yaşamda, maddi olarak düşünmeyin bunu, hani maneviyat benim için çok daha önemli. Maddiyat, hiç kimse aç kalmaz. Elbette ki bir geçim yolu bulursunuz yani. İllâki bir şeyler yapıp, bir bulursunuz ama tamam sadece doymakla değil. Tabii ki bunun bir şeydi vardır, yaşamsal boyutu da vardır mutlaka tabii. Onun mahrumiyetleri de yaşadım ben. Ama mesela ben iş hayatına atıldım. Emekli oldum. Bunlar benim için birer kazanım. 82 sigorta girişim vardı. Onun üzerinde kendi firmamızda sigortamı çalışan olarak yürüttük ve şu an 2012'den beri emekliyim. Yani hala çalışıyorum. Temizlik ve ilaçlama üzerine faaliyet gösteriyoruz. Oğlum üniversite uzatmalar oynuyor. Gençlerin malum biliyorsunuz şeyle ilgili çok bir umutları olmadığı için, okulla. O, o benimle beraber işte olabildiğince şey yapıyoruz. Kız İzmir, kız İzmir'e gitti. Antepli eşi ama İzmir'e gitti. O şimdi bizim aynı mesleğin devamı olarak, şube olarak orada devam ediyor. Yani hala mücadelenin içindeyiz.

Benim için şimdi şöyle, lojman hayatı dediğim gibi yani tabii herkesin birbirine benzer, birbirine benzemek için özen gösteren bir topluluk diye bakarım ben hep. Hiç kimse kimseden farklı bir şey işte yaşamaz. Herkes birbirinin elini yarıştıır, herkes birbirinin aldığı şeyi yarıştıır. Yaşama dair bunlar benim sivilde de hoşuma gitmez ama orada da hoşuma gitmezdi. Herkesin yaşamı kendini bağlar. Bence insanlar elindeki imkanlarıyla değil de yapacağı güzel şeylerle renk katmalı hayatına diye düşünürüm yani. Ben biraz farklı bakıyorum yani o konuda. Onun için de çok lojman hayatını sevmediğim için daha sonraki süreçte hep sivilde şey oldu. Yani ben, benden üstekilerini görmem, benden alttakilerine bakarım. Hep benim yaşam tarzımda böyle olmuştur. Yani ben, tamam, kendi imkanlarım dahilinde bir şeyler, çok iyi şeyler yaşamış olabilirim, maddi manevi olarak yani ama bu beni mutlu etmez. Ben, benden aşağıdakilerine bakarım, o insanlar ne koşullarda diye bakarım. Yani biri açken, lafın gelişi tabii ki, biri mağduriyet yaşarken diğerinin yaşadığı şaşa beni mutlu etmez mesela. Yani biraz eşitlikçi mi oluyorum ben? Bilmiyorum, ama yani eşit koşullarda ilerlemekten yanayım yani. Lojman hayatı, evet, biraz şey, kozmopolit bir fark... Şu an bilmiyorum. Bakın ben 85 sonrasını anlatıyorum. 85'ten 96'ya kadar olan süreci anlatıyorum. Şimdiki süreç bilmiyorum tabii ki daha daha daha farklıdır. Ama yani o zaman da biraz daha böyle kokoş bir yaşam tarzımı diyeyim (gülüyor) yani. İnanın beni bu psikolojiye sokan nedir bilmiyorum, ama yani gün şartları, koşulları dahilinde çok böyle zengin bir yaşamımız olmadı ama hep ileri, belki de bu babamın bize verdiği bir şeyden kaynaklıydı. Hep ileri. İşte kalite. Yaşamda

ben kalite ararım, şatafat değil. Yani hep hayatımı bu şekilde kurgulamışımdır. Şatafat böyle lüks şeyler beni rahatsız eder. Kalite. Onurlu bir yaşam her zaman için ilkem olmuştur yani. Hep de o şekilde ilerledim. Allah'ıma şükür çocuklarım da inşallah yoldan ilerler yani. Öyle.

Şimdi şöyle, tabii doğal olarak biz bir iş edinmek durumundaydı eşim. Sebebini çok şey yapmayacağım yani çevresinden bir tanıdığı ile başladı, temizlik şirketine. O yolda ilerledi. Yıl 98'di. Biz kendi şirketimizi oluşturduğumuzda ben evde boş oturmakta sıkıldığımı en azından bu işe katkı sunmam gerektiğini düşündüm. Eşime dedim "ben dahil olmak istiyorum." O beni çok kabul etmedi. Ondan sonra ben onu dinlemedim tabii. Ve yarım günüm falan ilk başlarda hep ofiste, işte hani işçileri yönlendirme vesaire o süreçle işte ne kadar ne katkı sağlayabilirsem gibi işi biraz büyütme anlamında. Eşimin çünkü şöyle bir şeyi vardı, esnafıktan çok anlamıyordu. Çünkü bir meslekten gelmiş ki, özellikle asker emir-komuta zinciri olan bir meslekten geliyor. Yani işçilere mesela bir emir-komuta zinciriyle davranmaya çalışıyordu veya işte ne yapıyordu? Askeriyedeki gibi talimatlar yazıyordu falan. Şimdi bunun şikayetleri benim kulağıma geldiği zaman ben müdahil olmak, çünkü biz orada ekmek yiyecektik, orası bizim ekmek tekmemiz çünkü, kazanmak gerekiyordu birtakım şeyleri gibi bununla başlayarak bir oraya dahil olma durumum oldu. Dahil olma, o olma hala da işte gitti, süre gitti. Biz orada bir 10 yıl beraber çalıştık eşimle. Fakat ben orada çok gururumu inciten şeyler yaşadım eşimde. Yani nasıl anlatayım bilmiyorum, ama ihanet demeyelim aslında ihanet de değil ama basitlik diyorum ben ona. İhanetin bile kalitesi vardır yani. Bir takım böyle hoşuma gitmeyen şeyler oldu. Ben bunları söylediğim zaman bu söylemler şiddete döndü, fiziksel şiddete döndü falan. Huzursuzluklar had safhada. Kardeşim bana dedi ki "ablacığım bak, ben sana bir şey söyleyeyim. Sen burada dahil olduğum süreç içerisinde" dedi "kesinlikle burada yürütemezsiniz. Bak, evliliğine sirayet edecek." Yani ben hani dedim ya eşimi 18 yıl sonra tanıdım bazı yönleriyle. Yani şöyle bir durup düşündüm, "ya ben nasıl bir insanla yol yürüyorum" oldum yani. E çünkü bana çok, mizacıma çok ters şeylerdi. Hani bir insan kendi hür iradesiyle yapmak istediği şey kendince doğru bildiği şey, hür iradesiyle yapar ama en azından yaptığı şeye inanır, doğru olduğuna inanır. Gerçekten ona doğru olduğuna inanarak yaşasa zaten saygı duyarım bir o farklı bir olay yani. Bu basitlik derecesine indirgeyip de lay lay lom işte, ah falan böyle olduğu zaman işte o çok beni rahatsız eder. Yani kalite derken, yaşamın her alanında kalite, kimlik, kişilik, yaşamın her yönüyle yani. Yaptığın şeyin arkasında durmak da bir kalitedir. Eğridir, doğrudur ama o senin doğrudur. Bu bir kalitedir bana göre yani. Vesaire, öyle. Yani ben hep işe kendimi vermeye çalıştım ama diğer yönde tabii aynı ofiste çalışmanın getirdiği sıkıntılar, onun eksilerini görmem falan evliliği bozdu. Ya da işte bozdu demeyelim de ben bazı şeyleri görünce bir soğudum böyle yani. Bitti! Kafada bitti! Biten şeyin devamı olur mu? Olmaz! Gidemez, yürüyemezsin, bitti çünkü. Yani ondan sonra ben kendi hayatıma farklı ilerlemek

istedim. O şekilde. Çocuklarım zaten bana, benim yanımdaydı. Oğlum 10 yaşındaydı, kızım 18 yaşındaydı. Çok küçük değillerdi ama tam eğitimin başındalardı yani. Yani ben iki tane babalı, babasız çocuk büyüttüm diyeyim yani. Eşim daha sonraki süreçte tabii evlilik yaptı. O da üç tane çocuğu oldu. İşte eşi çok kendine göre değildi aslında. Tabii çünkü onun da bir yaşanmışlığı, bir geçmişi vardı yani. O da eşi tarafından öldürüldü. Çocuklarımin dört yıl önceydi, yaşadığı travma beni çok böyle travma etkiledi daha çok. Yaşamın en acı tarafı oydu. Ha, insan olarak tabii üzüliyorum, o ayrı bir konu. E tabii ki, benim de güzel yaşadığım şeyler olmadı değil, o insanı tabii ki ben de üzüldüm ama çocuklarım da bıraktığı iz beni çok üzdü. Ve benim oğlum şu an kendini toplayamıyor yani yaşadığı şeylerden dolayı. Öldürttü. Yani öyle. Başkası suçu üstlendi. Şu an son aşamalarında mahkeme. Kadın suçsuz falan. Yani neyse o şey değil. Yani evet öyle oldu. Yani çocukların burada yaşadığı şeylere tabii doğal olarak beni üzüyor. Ben çok duygusal bakıyorum, her şeye böyle. Herhalde biraz ondan çok etkileniyorum her şeyde. Yani böyle.

2005'te ben tekrar aynen yine temizlik ve ilaçlama üzerine bir limitet şirket kurdum. Ofisimi açtım, bir ortakla ilerledim. 10, 7 yıl falan o ortakla devam ettim. Ondan sonraki süreçte onunla da yolları ayırdık, iş olarak. Ben tekrar tek, 2010'dan sonra, tek devam ettim. Ondan sonra benim oğlan "****" dahil ettim işte. Ana oğul gidiyoruz bakalım.

İşin emek sektörüyüz. Yani hizmet sektörüyüz. Emek satıyorsunuz yani sonuç itibarıyla. Tabii kolay değil. Şimdi daha önce biz kurumlara çalışıyorduk. Okullar falan. 2007 sonrası o okullar birtakım şeylerden dolayı, işte tekele bağlandı falan. Orada da kendilerine bir nema yolu buldular yani. Okullara biz eleman verememeye başladık. O kurumlar elimizden alındı, özelde alındı. İşte İŞKUR'a devredildi. İŞKUR üzerinden oraya istihdam sağlandı falan işte. O şirketleri birilerine verdiler, yönlendirirler falan. Orada tabii bu kurumlarda biz hep özel çalıştık, ondan sonraki süreçte. Özel nedir? İşte bireysel. Bizim alanımız genelde üçte iki inşaat sonrası işlerdir. Daire, ev işte işyeri, okul, şan... Yani böyle büyük işler. Mesela havaalanı gibi, Gaziantep Havaalanı gibi yerleri yaptım, devlet hastaneleri gibi böyle büyük çalışmalarım da oldu. E ne yapıyorsunuz? Burada şimdi bu yapılıyor, o elemanların getirdiği vasıfsız insanlarla çalışıyorsunuz. Bir vasfı yok çünkü. İşin o yönlü şeyleri vardı. Mesela bir eğitimden ya da bir kurstan şey olup size dahil olmuyor. İşsiz insanları topluyorsunuz. Bir önce onlara bir iki ay eğitim veriyorsunuz. Her iş onlar için bir eğitimidir işte. Onlara birebir öğretiyorsunuz. İşte bu böyle yapılır, şu şöyle yapılır, işte burada şu kimyasal kullanılır, şurada şu kimyasal kullanılmaz gibi detaylar. Yani açabiliriz bunu. Tam elemanı yetiştiriyorsun, bir bakıyorsun yok. Tekrar sil baştan. İşte böyle böyle, yaklaşık 25 yıldır bu sektörün içerisindeyim. Tabii ki işin çok zor yönleri var. Hele hele 2007 sonrası bazı kurumların özelleşti... Şeye dahil edilip de işte özelde insanların elin..., iş alanını daralttılar yani.

O yönden çok sıkıntılarımız oldu bizim. Çünkü mesela ASM'ler, aile hekimlikleri bizden eleman alıyordu. Mesela ben birçok ASM'ye 10 sene, 12 sene eleman verdiğim zamanlar, onlar bizim üzerimizde çalıştığı zamanlar da oldu. Ama şu an her şeyin biliyorsunuz, söylememe gerek yok, şeyini çıkardılar yani. İşin de bu yönlü zorlukları var tabii ki.

Evet. Pandemi dönemi tabii ki etkiledi. Tabii ki etkiledi. Yani herkes, inşaata paraleldir bizim işimiz daha çok, inşaat sektörü olduğu için alanımız. Hani inşaattan çıkmış daireler, işte yapılar vesaire. E tabii inşaatta şu an sekteye uğramış durumda. Bir ara bu işte şeyle hareketlendi, o faizlerin düşüşü işte ev satışlarıyla falan. Yani bir furya bitti. Balon gibi söndü yani. Bizi de etkiliyor. Yani düşün, ben 25 yıllık bir firmayım. Yani herkes zaten benim şahsımla artık zdeşmiş işim. Kendime ait portfym var yani. Eş, dost, arkadaş, evre, işte bu iş ya işte bu yani bu şekilde bir diyalog içerisindeyim yani. Hatır gönül içine döndü yani. Ya bir türlü kurumsallaştıramadık. Mesela Gaziantep'te bu biraz sıkıntı. Yani bu sektörü kurumsallaştıramadık. Sıkıntı, dernekleşememek. Bir derneğimizin olamaması, bu işi vasıfsız insanların yapması, sermayesi yok. İşte herkes mesela, atıyorum, diyelim ki uzun yıllar benimle çalışmış veya şeydir böyle hemen gözü açıktır, kapmış işi, gitmiş merdiven altı, hiç kaydı kuydu olmadan bu işi yapıyor. İşte aile etraflarını topluyor, çevresine birkaç tane insan topluyor, birkaç parça malzemesini alıyor, altına kötü bir arabasını alıyor bu işi yapıyor. İşte bundan dolayı da çok ileriye taşıyamıyorsunuz. İşte nedir burada en önemli etken? İşte, üç kişi de fiyat alıyor, en makul olana veriyor. E merdiven altı adamın derdi yok ki! Vergi sorunu yok, bir işi yeri sorunu yok, kira sorunu yok. E elbette ki ben e yapıyorsam, o gider bir buçuğa yapar yani. Böyle de bir şey var, sıkıntı var yani bu sektörle ilgili Gaziantep'te. Yani velhasıl böyle.

Onlar çok etken Gaziantep'te, bütün işi alanında, bütün sektörde. Yani düşünebiliyor musunuz? Ben bir yaşadığım olayı anlatayım size. Bundan işte bir beş yıl falan önce ilk bu geldikleri dönemlerde, biz de tabii şey bakıyoruz işte duygusal bakıyoruz. İşte o insanlara işte ekmek, aç olma adına. Ben alışan vardı, yani elemanlarım. Bir baktım böyle epey bir götürdüm. Baba kız vardı. Çok güzel çalışıyorlardı, Allah var yani. Benim sürekli bir şeyim vardı, müşterim vardı, orada ona kart vermişler tesadüf. Bana sordu: "****" Hanım" dedi "Siz bu elemanlar bana kart verdiler, senin" dedi "alışanlara dikkat et, bak böyle böyle de durumlar oluyor" falan dedi. Döndüm, yani ne diyebilirsiniz ki? Tamam, ne yaparsın? İçine son verirsin. Yani düşünün orada siz ona acıyorsunuz. Bir ekmek kapısı olmaya çalışıyorsunuz. Hani iyi çalıştığından dolayı tabii işe dahil etmek istiyorsunuz. O ne yapıyor? Arkada gidiyor, sizin kendi çevrenize kart dağıtmaya alışıyor. Ya da reklam yapmaya alışıyor. Yani sadece bu bende değil, bütün sektörlerde. Ben biraz dernek, sosyal derneklerimiz de var. şeyde var biraz siyasetin de böyle hareketli

ortamındayım yani. Toplum içerisindeyim diyeyim ben. STK'larla falan diyalogum çok iyidir. Mesela orada olan herkesle, iş dünyasının içindeyiz sonuç itibarıyla. Herkes, benim sadece temizlik firması olarak bende değil, bütün sektörlerde, bu şikâyet var yani. Bu sıkıntı var.

Ya mesela diyelim ki şöyle anlatayım ben size. Sizin bir mekânınız var. Oturma, bu villa olabilir, daire olabilir, işte stüdyo daire olabilir. Yani büyükten küçüğe anlatmaya çalışıyorum. Tripleks, dubleks bir daire olabilir. Benim bunu, inşaattan çıktı temizletmem lazım diyorsun. Ne yapıyorsun? Temizlik şirketini arıyorsunuz. İşte geliyorum, bakıyorum, keşfediyorum, işte diyorum ki: "Burası, atıyorum örnek, 10 gün, şey iki günde 10 kişiyle, 15 kişiyle yaparım" diyorum mesela gün veriyorum. Orayı oturulacak duruma getiriyorum. Tüm inşaat atıklarından arındırıp, yani perdeni tak, gir durumuna gelecek şekilde yani. Mesela fayanslar orijinal hali bulacak, mermerler işte pencere önü denizlikler, pimapenler, işte atıyorum her ne... Aklıma şu an gelen yani ne varsa, tertemiz yapıp bırakılır yani. O şekilde bir temizlik.

90 sonrası ben yaşadım ve gördüm yani. Yani şu an bana yani şöyle diyeyim ben size. Tamam, Celal Doğan döneminde mesela iki dönem başkanlık yaptı. İmar, parsel uygulamalarını mesela o insan 90'lı yıllarda biz onunla yaşadık. Daha sonraki süreçte şu an mesela orada şey vardı, daha böyle şehrin şeyine göre, yapısına göre profesyonel bir ilerleme vardı. Atıyorum mesela şimdi şu an benim bulunduğum semt: "****" ilçesi burası. Burası 90'lı yıllarda imara açılmış ve inşaatı tamamlanmış bir bölge. Burada beş katın üzerinde bina bulamazsınız. Yani burada izin 5 kata kadardır, onun üstünü çıkamazsınız. Beş veya altıdır. Ama bundan sonraki imara açılmış bölgeler hep yüksek yüksek katlı, 13, 14, 12 mesela, işte bu bizim bölgede bir yer var, benim iki sokak yukarıda, iki yıl önce tamamlandı inşaatı. Bu beş veya altı katın üzerinde izin verilmeyen semte 13 katlı binalar diktiler. Ucube gibi duruyor, bir şey, hani düşünsene şöyle bir hayal edin, beş ve altı katı geçmemiş bir semt düşünün ve onun ortasında ucube gibi dikilen, dört beş blok bir şey düşünün yani. Birkaç tane var böyle. Yani daha sonraki süreçte delicesine, ama delicesine böyle bir imara açılmış bölgeler, ranta çevrilmiş şeylerle karşılaşabiliriz. Çok değişti. Mesela bunu mesela insanlar hep söylüyor. Bu benim de analizim, bir tek değil. Benim oturduğum bina 94'te yapılmış. İşte aşağı yukarı bir 25-26 yıllık bir bina, yani burası. Buranın yapı malzemeleriyle yeni yapılanların arasında çok çok fark var. Daha böyle ucuza mal etme, daha bir şey böyle, daha hafife kaçma, işte binaların şeyi, şey bina deneyim, dairelerin konumları küçülterek, işte daha böyle basitleştirerek diye düşünüyorum. Öyle.

Şehirde yaşam, çok bizim zamanımızda, biz hani 80'li dönemin gençleriyiz. O dönemden bu döneme eleştirdiğimiz, o dönem gençliğimizde eleştirdiğimiz, beğenmediğimiz, sistemsel, işte

devletin yapması gerekenler gibi düşünürsek eksikler hep vurgulanıyordu, işte söyleniyordu, görüyorduk. Vallahi rahmet okuttular bize. Şimdi onlar özde... Ben diyorum, "biz yine Cumhuriyet'in kırıntılarında beğenmeye beğenmeye yaşadık, ama çocuklarımız bunu da göremeyecek." Yemin ederim ki. Ya ben böyle düşünüyorum en azından. Benim gibi bir sürü, bir sürü insan da var mı düşünen? Ya kılık kıyafetimiz değişti, düşünce tarzımız değişti. Yani her şey böyle inanç üzerinde yürüyor, insanlar etik olarak birbirini dışlamaya çalışıyor. Ya bunlar tabii ki yaralıyor bizi. Hani benim gibi düşünen insanlar da çok. Tabii ki Antep bir Kurtuluş Savaşı vermiş bir şehir. Yani Antep'i tabii ki siz benden çok daha iyi bilirsiniz, tarihi şey olarak en azından, o süreçte ama. Biz de anlatılanlardan yola çıkarak, e okuduğumuz kitaplardan yola çıkarak burası bir kurtuluş mücadelesi vermiş bir şehir. Burası aslında çok kaliteli bir şehirdi. Gaziantep'in yerlileri olarak gerçekten omurgalı insanlardı. Çalışkan, hep ileri, hep ileri düşünen insanlardı. Yani burası sosyal demokratların kalesiydi. Ama şu an yerinde yeller esiyor.

Bir Suriyeli, hani herkes benim başımın üstünde yeri var. O ayrı bir şey. Ben kimseye hani ırkçılık babında anlamayın bunu lütfen. Sosyal anlamda konuşuyorum. Hastanedeyiz, bir anımı anlatayım. Asansörde yukarı çıkıyoruz, bir bayan başına böyle Suriyeli tarzı bağlamış, bir şey konuştum ya da böyle kendi kendime sesli düşünür gibi oldum. Kız cevap verdi. Genç bir bayan cevap verdi. "Aa" dedim "ben de sizi Suriyeli sandım" dedim. "Hani tarzınızdan dolayı" gibi, dedi ki "yok" dedi "Suriyeli değilim" dedi "ama" dedi "onlara özeniyoruz" dedi. Böyle hönk oldum. "Ne münasebet canım" dedim. "Niye biz onlara özeniyoruz, onlar bize özensin" dedim. "Onların hiç de özenilecek bir şeyi yok, bizim" dedim "ileri bakmamız gerekiyor, geriye değil" dedim. "Biz Ortadoğu'yu çok geride bıraktık" dedim yani. "Düşüncelerimizle, liderimizin bize açtığı yolla" dedim yani. E, yani ne kadar anlatabilirsiniz ki? İnsanları hipnoz edip, farklı kanalize ettiler ve bizim de mustarip olduğumuz bu nokta, acı yani. Durum bu.

Kılık kıyafet konusunda hiç bize yani en azından ben ve çevremde görmedim. Mini de giyyorduk, dizüstü de giyyorduk, düşük kol da giyyorduk, kimse kimsenin giyimiyle çok ilgilenmiyordu. Herkes ne giyerse giyer. Şimdi bir toplum baskısı. Hani karşılaştırırsak. İşte herkes birbiri gibi, işte o kızın dediği gibi, biz onlara özeniyoruz gibi. Benim annem 80 yaşında. Annemin giyim tarzında, şu an albümlere baktığımız zaman hani böyle sonradan bizi tanıyan insanlar, Allah Allah ya, o devirde böyle giyim mi varmış gibi oluyorlar. Düşünün, dekolte giyimler, diz üstü. Hani şu an bile o eğer saklanmış olsa o kıyafetler, o şeyler şu an çok absürt yani. Diyeyim o kadar güzel yani. Yani şey olarak, tarz olarak aslında, bizim belki de bu Antep'te öyle de. Şimdi o konuda yaşamsal olarak gerçekten kaliteyi seven insanlar, yerlileri. Vurguluyorum, yerlileri. Hani merkez olup yerlileri. Antep'e sonradan gelen Doğu, Güneydoğu, Doğu Bölgesi, bir de kırsaldan göç edip

gelen köyler. Şimdi bir ben kendim diyorum mesela böyle düşünüyorum, gittiğiniz yere uyum sağlarsınız ya da o şehrin fizibilite şeyine göre bir kendinize bir yaşam şekli çizersiniz. Biz köyle birlikte geliyoruz, köyden gelenler köyüyle birlikte gelip köyünü burada yaşıyor. Böyle bir tezat var yani. Ya o dönemde mesela Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki resimleri hepimiz de görüyoruz, düşünüyor sosyal medyadaki şeylere. Yani bizim annelerimiz hep öyle giyiniyordu yani. Sadece eşarbı aksesuar misali takıyorlardı. Yani giyim özgürlüğü bizde kısıtlı değildi. Şu an cesaret edemeyiz mesela biz, şu hani her ne kadar özgürüz diyoruz ama şahsen o annelerimizin dönemindeki ya da 80'li dönemlerdeki giydiklerimizi şu an yadırganacağız psikolojisiyle rahat giyip çıkacağımızı düşünmüyorum yani. Böyle de bir ister istemez bir sıkıntılı durumla karşı karşıyayız yani. Yani ben toplum sosyolojisinin bozulduğunu düşünüyorum bu konuda. Hani en azından çevremde gördüğüm ve yaşadıklarımın yola çıkarak bu düşüncedeyim yani.

Şimdi Antep'in bir kesimi paraya para demez, nereye harcayacağını bilmez, trilyonluk akıllı evlere para bağlarlar, ama dönüp de ya ben acaba şurada şunun bir ihtiyacı var mı gerçekten deyip dönüp bakmayan insanlar. Evet, yani büyük bir bölümü olmasa da en azından bir kısmı çok lüks içerisinde, artık parayı nereye harcayacağını bilemez duruma gelen insanlar durumunda. Bir orta demeyeyim, aslında orta da kalmadı da hani mesela böyle kendi standardını yakalamış, bürokrasi tarzı yaşayan kesim vardır. İşte memur maaşıyla efendime söyleyeyim, işte esnaf olarak belli bir standart gelir şeyiyle yaşamını böyle sürdüren insanlar var. Ama çoğunluktaki bir kesim şu an devletin verdiği bir gıda paketine ve yakıt dediğimiz, yakıt bile değil de onu düşündüm bir an yani bacalardan çıkan o kadar kötü gaz şeyi atıkları var ki. Onun kuyruğunu bekleyen insanlarla doldu. Ben üzülüyorum, çok üzülüyorum bu duruma. Eskiden fakir, fakirim demeye gocunurdu. Ne iş bulsa gidip çalışırdı. Kimseye kendi durumunu bile hissettirmezdi. Çünkü niye? O sanki bir ayıptı. Çünkü o bilirdi ki onu kazanmak gerekir. Yani bedavadan kimse kimseye bir şey vermez. Ben çalışırsam varım, tokum anlayışındaydı. Ama şimdi herkes birbirinin cebine bakar olmuş yani. Yani bir inceleniyordur mutlaka da hani benim kendi şeyim, toplumun bir sosyolojisini incelersek neler çıkar, neler, nereye evriliyoruz, nereye gidiyoruz diye. Baka kalıyoruz sadece. Durum bu.

Şimdi şöyle, Kars'ta bir kadın olmak istemezdim. Bir değerlendirme yapın isterseniz, çok zor. Kadın olmak çok zor. Ben ne zamandan bahsediyorum, en son 88, 89 Haziran gibi ayrıldım ben oradan. 87' de gittim, iki yıllık süreç, çok onurlu kadınları vardı. Gerçekten hayata dair mücadeleci kadınları vardı. Saf, arı, temiz, dürüst, şimdi ben bilmiyorum şu aşamada orayı da ne kadar bozuldu? Ne durumda? Onu da bilemem tabii de ben o zamanı karşılaştırmak istersem Kars'ta bir kadın olmak istemezdim. Trakya'da bir kadın olarak yaşamının mutluluğunun doruğunu yaşadım. Şöyle ya çok rahat giyindim, çok rahat gezdim, bir tanesi dönüp bana bakmadı, ya bu kadın ne

giymiş? Yani o zaman da genç ve güzel, alımlıydım yani. Yani ben kendi payımı söylüyorum burada tabii ki çok güzel kadınları var Allah'ım, çok iyi insanları var. Yani ben Trakya'da çok kendimi buldum. Aslında ben burada yaşamalıyım ya da benim tarzım buymuş gibi oldum yani ben orada. İstanbul'da yaşamak istemem. Hala yaşamak istemem. Belki ekonomik koşullarımdan dolayısıdır, belki orayı çok büyük şehirler sevmediğimden kaynaklı olabilir. İstanbul'u gezmek isterim, yaşamak istemem. Ama mesela Gaziantep'in kadınları da gerçekten özgürdür bak. Gerçekten özgürdür. Özgürlüğünü seven insanlardır ve hatta, hatta erkekleri bak, yerlilerinden bahsediyorum, sonradan dahil olup burayı asimilasyona çevirmek isteyen insanlardan bahsetmiyorum, öz Gaziantep'ten bahsediyorum. Erkeğiyle kadını çok uyumludur eş olarak. E tabii ki bunu genellemeye kalkarsak her toplumun şeyi vardır, illaki uyumsuz yaşıyanı. Ben genel olarak bakıyorum yani. Kadını önemser, kadını gezdirmek ister, yedirmek ister, yaşatmak ister Gaziantep'in genel yapısı itibariyle böyledir yani. Kadın da mücadelecidir yani. Kadın da mücadelecidir. Onun dışında yani Güneydoğu'da, farklı yerlerde, Diyarbakır'ı gezdim, çok kaldım. Diyarbakır'da mesela Diyarbakır'ı da çok beğenirim, merkezi özellikle. Çok yiğit kadınları vardır mesela Diyarbakır'ın. Orayı da çok gidiş gelişimiz olduğu bir dönem, orada babam çiftçilik yapmıştı, onda da gördüm. Çok yiğit kadınları var. Yani genel olarak insanların da beğeniyorum. Yürekliiler yani o açıdan. Onun dışında da yani Kars'ı ben çok kadınlarına bir hak, özgürlük tanımadıklarını düşünüyorum. Çok böyle, eee ne diyeyim, böyle gelenekçiler, çok gelenekçilerdi. Yani o dönemdi, şimdi bilmiyorum. Yani devam ediyor diye düşünüyorum. Böyle.

Görücü usulü diyelim. Mantık evliliği diyelim. Yani ama şöyle bir şey oluşturmuştum ben kendime, aşk yoktu, saygı duyuyordum. Şimdi ben hep bunu söylerim tabii bu eşime, eşim de dahildi buna. Bu herhangi yaşamımın her alanında, arkadaş, dostluk anlamında da bu böyledir de eşimi de öyle yapmıştım yani. Tepeme koymuştum, onun kredisini kendi belirledi zaman içerisinde. Bir baktım ki ayaklarının altına düşmüş. O zaman hiç hayatımda tutmamam gerektiğine inandım yani. Öyle.

Şimdi şöyle, çocukluğumdaki hayalim elbette vardı, elbette vardı. Biraz dediğim gibi o ikilem içerisindeki şeyler bizi hayallere biraz evet ulaşamadık. Hani tabii ki aile içerisindeki her şey sütliman değildi. Onun getirdiği o ikilemin içerisindeki çocukluğumuzu çok yaşayamadığımız şeyler de olmuştu. Babam ve annem, tamam onun belki açığını kapatmaya çalışıyorlardı ama tabii ne kadar güçleri yetiyordu? E yani çok böyle dediğim gibi varlıklı, çok varlıklı bir aile de değildik, ama kimseye muhtaç da değildik. Beni en çok mesela üzen o çocukluk dönemimdeki şeydi, hani böyle o ikilem içerisinde olmaktı. Onların çekişmesinden etkilenmek. Hayallerim hep eğitim

yönündeydi benim. Okumam lazım. Bizim o süreci baltalayan işte o 80'li dönemler. Başta da vurgulamıştım. Çok önümüzü göremedik yani o anlamda.

Yani evet şeyi, nerede kalmıştık? Şaşırdım şimdi. Hayallerde kalmıştık. Evet. Şimdi şöyle yani dediğim gibi ya işte eee hep okumak, bir şeyler olmak, bir yerlere gelmek, özentimiz hep bürokrasi olmaktı o dönemde. İşte şehir hayatı. Yani şimdi köyle gidip, gidiş geliş yaptığımız için köyün yaşamını da görüyorduk. Ama dediğim gibi biz bir doğunun köyü gibi değildik. Belki bizim avantajımız oradaydı. Mesela şunu bahsetmedim, bizim köyde, o bölgede 500 hanelik bir köydü. Çevre köylerde çocuklar bizim okula okumaya gelirlerdi. Daha sonraki süreçte o köye, köye bir okul yapıldı. Yani 60'lı yıllarda falan mesela bizim köyün okulu dolu dolu. Yani bizim 90 yaşında doktoremiz de var düşünün, avukatımız da var. Yani o dönem okumuş. O okulun olması bize büyük bir avantajdı. Yani dediğim gibi biz böyle bir doğuda kalmış, böyle çok köhne bir köyümüz yok. Köy dediğim şu an Paris gibi, git cennet gibi yani. Herkesin kendine göre bir şeyi var yani. Belki şuydu hani o çiftçiliğin verdiği o dönemdeki güzellik. Kazanıyorlardı, toprağa ektiklerini randıman alabiliyorlardı en azından yani. 10 dönüm, atıyorum, biliyorsunuz dönüm olarak şeyi, 10 dönüm yeri olan bir fakir bile o 10 dönümle yani kendince mutlu olup bir yaşamını sürdürebiliyordu. Şimdi 100 dönüm eksen, 200 dönüm eksen yine mutlu olmazsın, o ayrı bir olay da. Yani o dönemde de bizim köy, ben mesela çok seviyordum. Mesela biz akşam üzeri, buluş dönemlerimizde falan işte kendi kardeşlerimiz, kardeşlerimizle biz çok iyi anlaşıyorduk. Hiç çekişmemiz yoktu. Yani anneler belki kendi çapında tabii kumadır çekişir. Annem biraz daha olgun ve şey bakardı olaylara işte, ben onun üzerine geldim, benim biraz alttan almam lazım politikası annem de mesela. Daha böyle mülayimdi yaklaşımları. Mesela çocuklara çok böyle bir anne şefkati, ama mesela biz onu diğer anne de göremiyorduk. Niye? Çünkü o babamın işte üzerine evlendiğinin acısını babamdan ve çocuklarından çıkarıyordu. Dolayısıyla tabii ki bizi de etkiliyordu. Yani o kendi çocukluk dünyasındaki o şeyi, mutluluğu yok ediyordu. Şimdi Allah'tan şehir hayatımız da vardı. İkinci alternatif olarak gidiş geliş yaptığımız için belki o boşlukları o şekilde doldurup burada kendimize olan bir dünyamızda ilerlemeye çalışıyorduk. Mesela ben işte bunu folklorla tamamladım. Bunu işte sosyal arkadaşlıklarla tamamladım. Baktığımızda belki benim kadar böyle hayata perspektifli bakan yani aile bireyleri olmayabilir yani. Hani hepimiz güçlüyüz, şeyiz, tamam ama benim biraz psikolojik olarak şeyim, perspektifim biraz daha geniş. Hani daha böyle tolere etmeyi bilirim. Daha böyle ya olur, tamam, geçer işte sorundur tabii ki yaşanır, falan böyle. Hani daha böyle nasıl diyeyim ben, göğüslemek mi diyelim ona, ne nasıl bir şeyse? Daha böyle işte, ya kara gündür geçer, tamam. Her gecenin bir sabahı vardır modunda olduğum için inanır mısın? Yaşadığım birçok şeye, yani kaldıramayacağım durumlara bile mesela o evliliğimden ayrıldığım dönemlerde, bir yaşanmışlığınız var, geliyorsunuz, ayaklarınız mesela,

ne diyeyim, yere basıyor. Yani hani havada uçarken birden yere düşmek gibi bir şey mi diyelim ona. Ya çünkü bir standardınız var. Hani dediğim gibi çok böyle zengin değildik ama en azından istediklerimize ulaşabilecek bir standart var yani. Veya bir sosyal yaşam var. Veya işte bir bürokrasinin içerisinde, onun getirdiği bir şey var, yaşanmışlıklar var gibi.

Yani çocukluktaki hayal genelde hep okuyup, bürokrasi yolunda ilerlemektir. Gençliğimde de hep böyle şeydim, yani hep böyle yürüdüğüm insanlar kafama göre olsun. Yol arkadaşım kafama göre olsun. Yani zenginlik, şaşa hiçbir zaman hayalimde olmayan bir şeydi. Ama biriyle oturuyorsam bile, yani bir sohbet ediyorsam bile eğer o bana bir şeyler veriyorsa ben onunla sohbet ederim. Lay lay lom, bana diyorlar, "sen ne biçim kadınsın?" Demek ki ben bilmiyorum, farklıyım yani. Yani çekiştirmeydi, işte onun bunun lafını etmeydi falan ben böyle şeyleri hiç sevmem. Aile içinde de olsa, "kapatın konuyu" derim, kapatırım yani. Yani vukuu bulan şeylere bakın, sonuçlara bakın gibi. Yani gençlikte de hayalim tabii ki dediğim gibi, ya belki çok bir şey istememişimdir. Çok aklıma gelmiyor (gülüyor). Çok bir şey istememişim demek ki. Hiçbir pişmanlığım yok hayatımda. Çevreme baktığımda aslında ben manevi olarak, parantez içinde, kendimi tatmin ettiğimi düşünüyorum yani. En büyük şeyim, toplum içerisinde, biraz toplumsal baktığımdan kaynaklı belki de bu, toplum içerisinde var olabilmek, tutunabilmek, hani bunu makam, mevki olarak düşünmeyin. İnsanın bir kapanmayacağı yeri vardır mutlaka, değer anlamında. Onu da edindiğimi düşünüyorum. Kendime o noktada çok güveniyordum. Ben pişmanlık duyacağım hiçbir şey yaşamadım. Belki de bilmiyorum, kendimi böyle tatmin ediyorum. Toplumda olmam gereken yerdeyim. İnsanlar seviyor. Bak ne güzel, derneklerle, sivil toplum örgütleriyle, toplumsal sorunlarla ilgilenebiliyorum, birinin bir sıkıntısı olduğunda "gel sana yardımcı olayım" diyorum. Birinin bir iş sıkıntısı olsa işte bu iş birikiminden dolayı, işte sizin gibi güzel dostlar edinmişim mesela ona yönlendiriyorum, buna yönlendiriyorum falan. Ya bunlar da beni mutlu ediyor yani. Böyle yani.

Çocuklar, bir kızım var şu an 34 yaşında, 86'lı. Bir torunum var çok tatlı, dünyalar tatlısı, altı yaşında, herkese nasip etsin. Kızım İzmir'de. Kızım burada yaşamayı istemedi. 11 yaşındaydı buraya geldi. Sevmedi, sevemedi ve "buranın benden çok şey çaldığını düşünüyorum anne, eğitimden tut, sosyal yaşamıma" dedi. Dört yıllık üniversite bitirdi. İki yıl üstüne işletme tamamladı. Halkla ilişkiler ve işletme üzerine diploma aldı. Çok kurumsal yerlerde çalıştı. Yani kariyer olarak bazı şeylerde, çok iyi yerlerde çalıştı. Sonra kendi işini yapmak istedi, ama sermayesi olmadığı için "anne ben senin işin üzerinde ilerlemek istiyorum" dedi. Şu an abone sistemi İzmir'de benim bu, şu an şubemizi aldılar yani. Şube olarak ilerliyorlar iş olarak. O da çok güçlü bir karakter, çok iyi bir pazarlamacı, hayata dair çok dik durmayı seven bir insan. "Olmazsa

ayıp” diyorum ona. Eğer öyle değilsen, bir iki yıl böyle bir çöküntüsü oldu, babadan sonra, ölümünden sonra. "Bu sana ve benim doğurduğum çocuğa yakışmıyor" dedim. "Silkelenip ayağa kalkmam lazım senin. Sen bir kadınsın, sen bir annesin. Yani ne kadar erkeğin fiziksel gücü olsa da eşığının önünde senin önce ayağa kapatman gerektiğine inanıyorum" dedim. O da o yönde iyi yani. Şu an İzmir'de. İsteddiği hayata kavuştu en azından. "Batıya gitmek istiyorum" diyordu sürekli. "Bu şehir benden çok şey çaldı" dedi. Hakikaten çok şey götürdü. Belki bizde de hani ben hani burada doğdum, burada büyüdüm ama, ama bizim büyüdüğümüz şehir değil burası. Öyle olduk yani. Şu an ben sanki bir Halep'te yaşıyorum gibi, bir Afrika ülkesinde yaşıyorum gibi ya da bir Ortadoğu ülkesinde yaşıyorum gibi hissediyorum. Geçen yıl o kadar isyan etmişim ki, hastanede kızımın sağlıksal problemi vardı işte. Tıp fakültesinde iki gün yattı. Doktora dedim ki "Ben kendimi şu an" dedim "öyle kötü his, hissediyorum ki, kendimi bir Ortadoğu'dan gelmiş bir şey gibi, mülteci gibi hissediyorum burada" dedim. "Bana bunu kimsenin yaşatmaya hakkı yok, her kim olursa olsun." Düşün ki böyle şeyler düşünebiliyoruz yani şu şehirde. Üzgünüm. Yapacak çok şey var ama bir şey yapamıyoruz. Yani diyeceğim o ki ben birçok insana göre bu yönden, yani çok net konuşuyorum, çünkü bendeki olanı konuşuyorum. Bir kadın olarak ayaklarımın üstünde durmam gerektiğine inanan bir insanım. Hele hele bir kadın olarak. "Kadın dediğin zaman" derdi babam, "toplumun omurgasıdır, o omurga olmadığı zaman vücut neye yarar ki, et gibi yığılır kalırsın" derdi. Böyle güzel bir babam vardı. Böyle güzel bir babayla büyüdüğüm için belki onun getirdiği bir özgüven var bende. Kızlarımızın hepsinde var bu ama. Kardeşler olarak, en büyük ablam; 72, 70 yaşında, yetmiş küsur belki. Annemle aralarında beş yaş var. 5 yaş, annemle en büyük ablamın arasında beş yaş var. Annem 15 yaşında, yazık yavrum alık olmuş yani resmen. Onun hayat hikayesi de zaten roman, o ayrı bir olay. Hiç oraya gidersem çıkamayız yani. Girmeyeyim hiç oraya. Yani abim ondan sonra mesela ablalarımın hepsi benden büyük. Şey olarak hepsi de böyle şeydir yani, yırtıcı, hayata dair dik duran insanlar yani. Pısırik bir, birisi yok bizim aramızda. Bizim şey var, kardeşimin eşi bize, bana der ki "siz zaten" der, "hani şeysiniz zaten, böyle dimdik, böyle mücadele, siz kimseye eyvallah etmezsiniz." Ne güzel, böyle bir babayla yetişirsen olur musun? Niye dimdik olmayayım ki gibi düşünüyorsun yani. Allah'ım kimseyi istemediği bir şeyle karşı karşıya bırakmasın. Hayat getirdikleriyle, götürdükleriyle bize tabii ki güzel şeyler de verdi. Yaş, istemediğimiz şeyler de verdi. Her şey sizin, benim, onun istediği gibi olmuyor. Getirip hayat sana sunuyor altın tabakta. İster ye ister yeme yani. Toplumun kadına bakış açısı burada çok önemli. Yani bu çok önemli. Benim babam 26 doğumluydu hocam. 26 doğumlu, 83 yaşında hayata gözlerini yumdu, 2008'de. Yaşlı öldü yani. Ve biz öyle bir babanın, Cumhuriyetin ilk doğduğu yıllarda şey doğmuş bir insan, o toplumda büyümüş, vallahi helal olsun diyorum yine. Yani mesela Barak var bizim burada. Barak bilirsin yani, Gaziantep'in bir bölgesidir. Kadınlar hep şeydir böyle biblo da şey vitrinde, geri planda olması gereken bir şey, kadın işte

zayıftır, işte kadın her şey olamaz falan gibi. O dönemi anlatıyorum ki gene öyle yani. İsteddiği, hak ettiği yerde değil. Babam onlara şunu söyledi, "sizin bu oda kültürüyle büyümüş bir toplum, kadına hep ikinci sınıf muamelesi yapan bir toplum, ilerleyemez, asla ilerleyemez." Maalesef ki maalesef. Bir kişinin, iki kişinin, üç kişinin, beş kişinin çözeceği bir şeyler değil bunlar. Hani biz bölgesel olarak biraz onun şeyini, rahatını yaşıyoruz. Bizim kadınlarımız gerçekten, ben bir aleviyim, bir alevi toplum olarak zaten söylememe gerek yok, siz de tahmin edebiliyorsunuz, kadının önemser, öne çıkarır. Her zaman için kadınla erkek paraleldir. Yani hayat dünyasında. Biz belki bunun nimetlerini yiyoruz, ama bizim gibi olmayan çevremde baktığımda bir sürü insan var. Şu dönemde zaten damgasını vurmuş, en kötü dönemlerden bir tanesi. Fuhuş almış başını had safhada. Geçen gün birine öyle diyorum. Muhterem var olan mahlukatlardan günümüzde, sizin getirdiğiniz şey hayatın, kadını daha daha daha daha kötü bir şekilde yerin dibine soktu. Niye biliyor musunuz? Şu an fuhuş almış başını gidiyor, gençler uyuşturucu batağında, çok kötü, üzüyorum ben. Çok kötü. Antep bu noktada çok kötü yani. Ne diyelim, sağlık olsun.

Yani ben dediğim gibi biraz toplumsal düşündüğümünden dolayı sadece ben ve benim çocuklarım olarak odaklanmamışım. Tabii ki toplum biz, geleceğimiz çocuklar. Kadınlar bizim omurgamız diyoruz ya. Çocuğu kadın yetiştirir. Onun için kadının bilinçli olması gerektiğine inanan insanlardanım. Mesela ben çocuklarıma üniversiteyi bitirin, illa bir masa başı oturup da bir kariyer anlamında değil, üniversiteli bir anne baba olun ki topluma çocuk yetiştireceksiniz, zihniyetiyle bakış açım. Yani ben toplumu, annelerin özellikle çok eğitim, eğitil... yani eğitilmesi gerektiğine inanıyorum. Yani sadece o çocuğa lüksü, parayı tattırmak değil ya da istediği yaşamı sunmak değil, yaşamı her yönüyle, varıyla, yokuyla, yoklukta nasıl savaşıacağını, varlıkta nasıl yöneteceğini yani belki hani bende dört dörtlük değilim, benim eksiklerim vardır yani. Belki ben de o konularda ama en azından iyi yaptığıma inanıyorum. Yani kendi çapımda. Ama bunu elde etmeyen birçok insanımız var. Gerçekten birçok kadınıımız var, savrulup giden bir sürü insanlar var. Yani bu noktada çok acı, acı yani.

Ayrılıklar çok, boşanmalar çok mesela. Bunlar çok dönüyor, çevremizde duyuyoruz, ediyoruz. Yani, toplumun gidişatı gidişat değil, ama dilerim her şey gönlümüzce olsun diyelim. Ne diyeyim hocam? Diyecek başka bir şey yok. Elimiz, gücümüz yetmiyor yani. Yapacak bir şey yok. Dilerim toplum, eğitim eğitim eğitim eğitim eğitim. Sadece okula gitmek eğitim değil. Bir çocuk ailede alır eğitimi, doğruluğu, dürüstlüğü, yaşama dair bilgileri, ailede başlar diye düşünüyorum. Yani sadece bir üniversiteye gitmek ya da okula gitmek, liseye gitmek, bu bir eğitim değildir yani bana göre. Bilemiyorum tabii siz daha iyi bilirsiniz bilimsel olarak.

Şimdi benim anlatmak istediğim şeyler var mı? Yok şu an aklıma gelen bir şey yok. Yani ben dediğim gibi kadınlarda böyle drama, hayatını dramatik duruma getiren insanlardan nefret ederim. Bak o kadar olumsuz şey yaşadım ki ben hayatımda inanmayacaksınız, ama hiçbir gün "ya, bu da benim başıma niye geldi" demedim. "Yaşamam gerekiyormuş," Bunu dedim, yoluma devam ettim. Keşke hepimiz böyle olabilsek. İşte, savrulmamak gerekiyor.

Yani benim yaşamak, şey anlatmak istediğim başka da aklıma gelen bir şey yok yani şu an, bilmiyorum. Sizin sormak istediğiniz bir şey varsa. Antep'e gelerseniz kesinlikle yani atlamayın. Ağırlamak isterim yani geldiğinizde. Antep'le ilgili bir durum olursa bana rahatlıkla dönebilirsiniz. Yani dediğim gibi, ben evde oturan bir kadın değilim. Biraz siyasetin içerisinde de hareketliyim, sivil toplum örgütleriyle de diyaloglarım var. İş çevresiyle de diyaloglarım var. Yani sormanız gereken, burada edinmeniz gereken bilgiler olursa ben bunu daha önce de söyledim size, şey yapabilirim, yani kılavuzluk edebilirim, sıkıntı yok. Ben teşekkür ettim. Dedğim gibi, Antep'le ilgili bir durum olursa bana dönün. Rahatlıkla dönebilirsiniz. Tamam. Ben teşekkür ederim. Kendinize çok iyi bakın. Sağ olun, bizden de. Görüşmek üzere. Sağ olun, sağ olun.